

Ὁ Σιμωνίδης εἶδε τὸ θάνατόν καὶ τὴ συμφορὰ μὲ τυπικὰ ἀρ-
χαιοελληνικὸ τρόπο. Γνώριζε ὅτι μποροῦσαν νὰ ῥθουν κάθε στιγ-
μὴ, καὶ πίστευε ὅτι πρέπει κανεὶς νὰ εἶναι προετοιμασμένος.
Αὐτὴ τὴν αἴσθησιν τῆς ἀβεβαιότητος ἐκφράζουν οἱ παρακάτω
στίχοι τοῦ μὲ ἀξιοθαύμαστο τρόπο:

*ἄνθρωπος ἐὼν μὴ ποτε φάσῃς τί γενήσεται αὔριον,
μηδ' ἄνδρα ἰδὼν ὄλβιον, ὅσσον χρόνον ἔσσειται·
ὄκεία γὰρ οὐδὲ τανυπτεροῦγον μνίας
οὔτως ἂ μεταστάσις.⁹⁴*

[εἶσαι ἄνθρωπος, καὶ γι' αὐτὸ ποτὲ μὴν πεῖς τί πρόκειται νὰ συμβεῖ
αὔριο, μήτε νὰ προβλέψεις, σὰν δεῖς κανέναν νὰ εὐτυχεῖ, πόσον και-
ρὸ θὰ κρατήσῃ αὐτό. Γιατὶ οὔτε τὸ φτερούγισμα τῆς μακρόφτερης
μύγας δὲν εἶναι τόσο γοργὸ ὅσο ἡ ἀλλαγὴ τῆς μοίρας.]

Τὸ θέμα εἶναι παλιό, ἀλλὰ ἡ εἰκόνα τῆς μοίρας τοῦ ἀνθρώπου ποὺ
γυρίζει σὰν τὸ φτερό τῆς λιμπελούλας εἶναι θαυμαστὴ ὡς σύλλη-
ψη, καὶ ἀποδίδει ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ μοιραία αἴσθησιν ἀνασφάλειας
τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς ποὺ ὁ Σιμωνίδης εἶχε δεῖ νὰ ἐπιβεβαιώνε-
ται, λ.χ. στὸν ἀφανισμό τῶν Σκοπαδῶν. Δὲν γνωρίζουμε ἂν οἱ
παραπάνω στίχοι προέρχονται ἀπὸ τὸ θρῆνο τοῦ γι' αὐτούς· ἀπο-
πνέουν ὅμως μιὰ διάθεσιν ποὺ θὰ ταίριαζε πολὺ καλὰ στὴν περι-
στασιν.